

Komentarz egzegetyczny do tekstu 2Kor 1,3-7
4 niedziela pasyjna *Laetare*

Tłumaczenie:

3 Pochwalony **Bóg** i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa,

Ojciec litości i **Bóg** wszelkiego pocieszenia,

4 [On]Pocieszający nas na (we) wszelkim *ucisku* naszym

ku [temu, by] mieć-moc pocieszać

tych we wszelkim *ucisku* przez pocieszenie,

[przez] które pocieszani-jesteśmy sami od **Boga!**

5 Że (Bo) jak obfituje *cierpienie(a)* Chrystusa ku nam,

tak przez Chrystusa obfituje i pocieszenie nasze.

6 Jeśli zaś *uciskani-jesteśmy* [to] ze-względu-na wasze pocieszenie i zbawienie.

Jeśli zaś pocieszani-jesteśmy [to] ze-względu-na wasze pocieszenie

działające w wytrwaniu tych samych *cierpień*,

które i my *cierpimy*.

7 I nadzieja nasza utwierdzona ze-względu-na was,

wiedzący,

że jak współnikami jesteście *cierpień*,

tak i pocieszenia.

Objaśnienia do tłumaczenia:

3a: *eulogetos* – dosł. obdarzony dobrymi słowami; częste określenie Boga najprawdopodobniej pochodzenia liturgicznego; w greckiej wersji ST najczęściej w Psalmach; w NT u apostoła Pawła w Rz 1,25; 9,5 oraz w 2Kor 11,31; czasownik *eulogeo* znaczy wypowiadam pochwałę, błogosławieństwo np. nad jedzeniem, kielichem jako dziękczynienie Bogu; chwale, błogosławie; paralelne do *eucharisteo* – por. Mk 14,22n (Mt 26,26nn), przeciwne do przeklinania – Rz 12,14; występuje też rzeczownik *eulogia* – w 2Kor 9,5n 4razy - jako wyraz i rezultat błogosławienia, przeciwieństwo chciwości, zatrzymywania tylko dla siebie

-3b: *oiktirmos* – tu w gen. l.mn. to współczucie, litość, zmiłowanie, nie tylko jako uczucie, ale też jako konkretne działanie zbawcze; znaczeniowo zbliżone do *eleos* – np. cytat w Rz 9,15; częste określenie Boga w wezwaniach modlitewnych o zmiłowanie i ratunek np. Ps 24,6; 50,3
-3b: jako pocieszenie, pociecha tłumaczy się rzeczownik *paraklesis*; pochodzi od czasownika *parakaleo*, którego pierwsze znaczenie to prosić, błagam, następnie: zachęcam, ponaglam, wzywam do działania, apeluję; czasownik ten zawiera z kolei rdzeń *kaleo* – wołam, wzywam; pocieszenie to rezultat, wynik wezwania, wołania o to, by było dobrze; nie tylko w formie słów zachęty (por. 8,4), ale też w formie realnego wsparcia, pomocy, czego rezultatem jest pewność, niezachwianie, wytrwanie, podniesienie na duchu, radość itp. – por. 7,4.6n.13. Podobne powiązanie pocieszenia w z wytrwałością i nadzieją spotykamy w Rz 15,4n.

-5a: *ta pathemata* – cierpienia występują w l.mn., jednak czasownik *perisseuein* – występować w nadmiarze, liczniej niż to konieczne, przelewać się, przepelniać się, obfitować – w l.poj., najprawdopodobniej w celu uzyskania paralelizmu z 5b; raczej nie chodzi o jakiś udział w cierpieniu Chrystusa lub analogię między nim a cierpieniami ludzi wierzących, lecz o działanie jego historii pasyjnej na nas, tak jak działa wszelka łaska Boga „ku nam” - por *eis* w 4b i 9,8; 6cd utożsamia cierpienia apostoła i Koryntian

Struktura, główne motywy:

Zwraca uwagę chiasm w 3a i 3b: Bóg – Ojciec .../ Ojciec ... – Bóg ... . Pan nasz Jezus Chrystus odpowiada litości, zmiłowaniu i współczuciu Boga. Bóg jako Ojciec Zbawiciela chwalony jest jako sprawca totalnego – co do zakresu, skuteczności i rodzaju – pocieszenia.

Bezsprzecznie *parakaleo* i *paraklesis* jest głównym motywem, od rozumienia tego pojęcia zależy interpretacja całego tekstu – por. objaśnienia 3b. Jego znaczenie nie wyczerpuje się w dzisiejszym potocznym rozumieniu głaskania i uspokajania. Jest realnym zbawczym – por. tożsame *soteria* w 6a - działaniem Boga w Chrystusie wobec nas i może być przekazywane dalej – por. np. 5,20: „jak Bóg *parakalei* przez nas”.

Uniwersalność pocieszenia odpowiada na uniwersalność ucisku i cierpienia, podobne zestawienie spotykamy w 7,4. Ucisk nieodłącznie przynależy do rzeczywistości życia w doczesnym świecie – 1,8; 2,4; 4,8.17; 6,4; 7,5; 8,2. Cierpienie i śmierć Chrystusa sprawiła, że pocieszenie od Boga jest realne i przekazywalne. Cierpienie/ ucisk i pocieszenie są paralelne: 5ab, 6ab, 7cd, współistnieją w czasie i doświadczeniu.